

ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΗΘΟΥΣ;

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών της
Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς

Στους έσχατους και αποκαλυπτικούς καιρούς μας, βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, από οικουμενιστικούς κύκλους, μια γιγαντιαία προσπάθεια να αποχαρακτηρισθούν οι σύγχρονοι αιρετικοί, ως αιρετικοί και να προβληθούν ως έχοντας δήθεν μια διαφορετική παράδοση. Η αίρεση και η κακοδοξία «βαπτίστηκε» ως «νόμιμη διαφορετικότητα», όπως την χαρακτήρισε πρόσφατα, ο αιρεσιάρχης του Βατικανού, ορθά – κοφτά, στην ορθόδοξη αντιπροσωπία, κατά την «θρονική εορτή» της «εκκλησίας της Ρώμης». Αυτό διδάσκει, περί των συγχρόνων αιρέσεων, ο Παπισμός, αυτό δυστυχώς δέχονται και διδάσκουν και οι δικοί μας ορθόδοξοι θιασώτες της λεγομένης «Οικουμενικής Κινήσεως». Μάλιστα πολλοί έχουν φτάσει στο σημείο να αρνούνται την ύπαρξη αιρέσεων, με την στενή σημασία της, στην εποχή μας, και να την περιορίζουν στην αρχαία Εκκλησία! Πρόκειται για την καλλιέργεια του λεγομένου «λαϊκού οικουμενισμού», ώστε μέσω του οποίου, λίγο κατ' ολίγο, να «εξοικειωθεί» το ορθόδοξο πλήρωμα με τις αιρέσεις και να μην αντιδρά στα «ανοίγματα» προς αυτές, μέσω του λεγομένου «επανακαθορισμού» ή αμνηστεύσεως των αιρέσεων.

Εφόσον δεν «βλέπουν» κακοδοξίες και αιρέσεις στον, εκτός της Ορθοδοξίας, κατακερματισμένο χριστιανικό κόσμο, συμπεριφέρονται στους

αιρεσιάρχες ως να είναι ορθόδοξοι, ως να είναι εκκλησιαστικά πρόσωπα, να τους αποδίδουν εκκλησιαστικές τιμές, ως να έχουν ιεροσύνη, ως αρχηγούς αληθινών «εκκλησιών». Κι ακόμα δεν παραλείπουν να τους εγκωμιάζουν υπερβαλλόντως για κάποιες πράξεις τους και τα λεγόμενά τους, προβάλλοντάς τους ως πρότυπα εκκλησιαστικού ήθους και ποιμαντικής για τους ορθοδόξους!

Αφορμή για το παρόν σχόλιό μας πήραμε από πρόσφατο άρθρο, δημοσιευμένο στο ιστολόγιο «ΡΟΜΦΑΙΑ» (9-7-2019), του κ. Αλεξάνδρου Ντελόπουλου, με θέμα: «ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΗΘΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟ». Δεν γνωρίζουμε το αρθρογράφο, ούτε αν έχει επαρκείς θεολογικές γνώσεις. Διαβάζοντας όμως το άρθρο του διαπιστώνουμε δυστυχώς, πόσο στρεβλή εικόνα έχει για τις πραγματικές διαστάσεις της αίρεσης στην ιστορική πορεία της Εκκλησίας και τις ολέθριες συνέπειες στη ζωή των πιστών. Προφανώς αγνοεί ότι η αίρεση δεν είναι ένα απλό ιδεολόγημα, μια απλή επιλογή ορισμένων θρησκευτικών αρχών και δοξασιών, αλλά δημιουργεί τεράστιες οντολογικές αλλοιώσεις στον πλανημένο άνθρωπο. Αλλοιώνει βαθύτατα και το ήθος του, διότι ο αιρετικός στερημένος της θείας χάριτος, γίνεται αποδέκτης καταιγισμού της δαιμονικής ενέργειας, η οποία τον αλλοτριώνει και τον εμποδίζει να έρθει «εις εαυτόν» και να επιστρέψει στην αλήθεια για να σωθεί. Κύριο γνώρισμα των αιρετικών και ιδίως των αιρεσιάρχων, είναι η υπερηφάνεια, η οποία τους κλείνει κάθε χαραμάδα συνειδητοποίησης τη πλάνης τους. Τους δίνει την ψευδαίσθηση της «αλήθειας» και για τούτο εμμένουν πεισματικά στις πλάνες τους. Για το ότι η αίρεση αλλοτριώνει και το ανθρώπινο ήθος, θυμίζουμε στον αρθρογράφο, πως οι αρχαίες και σύγχρονες κακοδοξίες αποτελούν την μήτρα της κακοδαιμονίας του κόσμου. Αν η Εκκλησία του Χριστού «συνέχει τα το πριν διεστώτα», θεραπεύει τα ανθρώπινα πρόσωπα από την αμαρτία και το κακό και τα εντάσσει στο άγιο Σώμα Της και δημιουργεί κοινωνίες αγίων, η αίρεση κάνει ακριβώς το αντίθετο: τα αποσπά και τα απομακρύνει από τη σωστική αγκαλιά Της και τα κάνει έρμαια των παθών τους και της δαιμονικής ενέργειας. Τρανή απόδειξη αυτών, η τραγωδία της προχριστιανικής εποχής, αλλά και τα ολέθρια αποτελέσματα των αιρέσεων στην πορεία του κόσμου. Φτάνει να μελετήσουμε λ.χ. την ιστορική πορεία του αιρετικού Παπισμού, τα τελευταία χίλια χρόνια, για να διαπιστώσουμε αβίαστα πως η σύγχρονη κακοδαιμονία του κόσμου, η κοινωνική αδικία, η αυθαιρεσία των ισχυρών και η ηθική κα πνευματική αποστασία, είναι απότοκα των φρικωδών

πλανών του, οι οποίες επέδρασαν καταλυτικά στις δυτικές κοινωνίες. Και μόνον αυτό μπορεί να αποδείξει, ότι δεν είναι δυνατόν να λογισθεί ο Παπισμός ως η αγία Εκκλησία του Χριστού, «μη έχουσα σπίλον ή ρυτίδα, ή τι των τοιούτων» (Εφ.5,27), αλλά μια αδίστακτη εγκόσμια εξουσιαστική κατάσταση, με ένα διαρκές εγκληματικό παρελθόν.

Ο αρθρογράφος παίρνει, αφορμή από την τραγωδία του ουκρανικού προβλήματος, όπου οι σχισματικοί, αφορισμένοι και αχειροτόνητοι έλαβαν αντικανονικά από το Οικουμενικό Πατριαρχείο αυτοκεφαλία, για να στηλιτεύσει την αίρεση του εθνοφυλετισμού, η οποία πράγματι είναι καταδικασμένη από την Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως του 1872. Τη διαπιστώνει στους Ρώσους, οι οποίοι «δεν χάνουν ευκαιρία να αναφέρονται στην «Αγία Ρωσία» και να παρασύρονται από την αριθμητική θεολογία, εκτιμώντας την Εκκλησία με βάση κοσμικά κριτήρια». Αλλά και στους Σέρβους, Ρουμάνους και Άραβες, οι οποίοι «έχουν προβλήματα μεταξύ τους και παρασυρόμαστε από εθνικιστικά πάθη, που ουδεμία σχέση έχουν με την ορθόδοξη πνευματικότητα και μακραίωνη παρά-δοσή μας». Δεν διαφωνούμε με τον αρθρογράφο για τα φαινόμενα της αίρεσης του εθνοφυλετισμού στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Αλλά θα περιμέναμε, εφόσον παίρνει αφορμή από τα γεγονότα των ουκρανικών σχισμάτων, να καταδείξει την αίρεση αυτή και σ' αυτά και να τα καταδικάσει, διότι, σε αυτά είναι η πιο εμφανής περίπτωση εθνοφυλετισμού στην Εκκλησία μας. Όμως δυστυχώς δεν το έκανε! Άρα το άρθρο του αλλού στόχευε.

Αυτό φανερώνει η συνέχειά του. Γράφει πως, ενώ η Ορθοδοξία μας σπαράσσεται από διασπαστικά φαινόμενα, «Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, που εύκολα πολλοί από εμάς κατηγορούμε για την οργανωτική δομή της και τη θέση του Πάπα ως ηγέτη του κράτους του Βατικανού, έχει αποδείξει σε βάθος χρόνου ότι έχει προσπεράσει όλα αυτά τα προβλήματα με μεγάλη επιτυχία. Βέβαια μαστίζεται από άλλα προβλήματα αλλά όχι από εθνοφυλετισμό, πολλαπλά σχίσματα και αυτοκεφαλίες ή αυτονομίες. Διοικητικά τουλάχιστον, το μοντέλο που ακολουθεί διασφαλίζει την παγκόσμια ενότητα δια της πειθαρχίας, παρόλο που αριθμεί 1.4 δισεκατομμύρια πιστούς σχεδόν σε όλες τις χώρες του κόσμου»! Ούτε λίγο, ούτε πολύ ο αρθρογράφος προσπαθεί να «αποδείξει» την υπεροχή της «Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας» σε σχέση με την Ορθόδοξη Εκκλησία μας! Και το χειρότερο: να αμνηστεύσει την χειρίστη πλάνη του Παπισμού, το δαιμονικό «παπικό πρωτείο», τον φράγκικο, δηλαδή, τον φεουδαρχικό τρόπο διακυβέρνησης της Εκκλησίας! Προτείνει, εμ-

μέσως πλην σαφώς να εγκαταλείψει η Εκκλησία μας το θείο συνοδικό της πολίτευμα και να προχωρήσει στο απολυταρχικό παπικό, για να «απολαμβάνει» την καταναγκαστική «ηρεμία» της «καθολικής εκκλησίας»! Μόνο που, ίσως δεν γνωρίζει, ότι η απολυταρχία του Παπισμού, όχι μόνο δημιούργησε διασπαστικές περιπτώσεις στην «καθολική εκκλησία», αλλά υπήρξε η μήτρα του ιλιγγιώδους χριστιανικού κατακερματισμού, (βλ. Προτεσταντισμός, Αγγλικανισμός, Παλαιοκαθολικισμός, κλπ.). Όλοι αυτοί απόσχιστηκαν από τον Παπισμό, εξαιτίας του «πρωτείου εξουσίας» του Φράγκου εγκάθετου του παπικού θρόνου και των φρικωδών ιστορικών γεγονότων της «εκκλησίας» του τα τελευταία χίλια χρόνια!

Και συνεχίζει: «Αφορμή για αυτό το σχόλιο στάθηκε η χθεσινή συνάντηση που είχε ο Ποντίφικας με της Ουκρανική Ελληνοκαθολική Εκκλησία (ή αλλιώς Ελληνόρυθμη ή Βυζαντινή Καθολική Εκκλησία). Ο Πάπας Φραγκίσκος προειδοποίησε με αυστηρότητα την Ελληνοκαθολική Εκκλησία της Ουκρανίας να μην συνδέεται με «εκκλησιαστικά, εθνικιστικά ή πολιτικά συμφέροντα». Οι Ρωμαιοκαθολικοί Λατινικού Τυπικού είναι δεδομένο ότι ποτέ δεν εμπλέκονται σε εθνικιστικές πα-γίδες και τοποθετούν την Εκκλησία πάνω από την εθνική τους ταυτότητα. Ακόμα όμως και οι Ελληνοκαθολικοί (Ουνίτες), παρόλο που είναι κατά τα πάντα ίδιοι με εμάς, είναι εξίσου πειθαρχημένοι και αντιλαμβάνονται την Εκκλησία ως κάτι πέρα και έξω από την εθνική τους συνείδηση». Μα και βέβαια δεν αποδέχεται ο «πάπας» κανενός είδους εθνικής συνείδησης των ανά τον κόσμο οπαδών του, διότι, απλούστατα πρωτίστως τους θεωρεί «πολίτες του παγκόσμιου κράτους του»! Το Βατικανό είναι τυπικά έναν μικρό κρατίδιο στη Ρώμη, αλλά η εξουσία του έχει παγκόσμιες διαστάσεις. Θεωρεί όλους τους «καθολικούς», όπου γης, ως πολίτες του κράτους του. Απόδειξη αυτού είναι το τρομερό γεγονός να δίνει άσυλο σε καταζητούμενους «καθολικούς» εγκληματίες, όπως λ.χ. των φασιστών Ουστάσι (βλέπε εγκληματίας Α. Πάβελιτς), κατά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο και να μη μπορεί κανένας να τους αποσπάσει από αυτό!

Μας εξέπληξε και κάτι άλλο για τον αρθρογράφο. Γράφοντας για τους ουνίτες, δεν αναφέρει το παραμικρό, για το ότι αυτοί είναι οι πλέον δόλιοι παπικοί, οι οποίοι ως προβατόσχημοι λύκοι «κατασπαράσσουν» ορθοδόξους πιστούς. Όντας φανατικοί παπικοί στο φρόνημα, ντύνονται ορθόδοξα ράσα και άμφια, χτίζουν ναούς σύμφωνα με την ορθόδοξη ναοδομία και ακολουθούν το ορθόδοξο λειτουργικό τυπικό για να παραπλανούν τους αφελείς ορθοδόξους. Αλλά δυστυχώς, για τον αρθρογράφο

οι ουνίτες είναι «είναι κατά τα πάντα ίδιοι με εμάς»! Ανακρίβεια ασυγχώρητη: όμοιοι με μας είναι ως προς τα εξωτερικά χαρακτηριστικά, ενώ ως προς την πίστη και το φρόνημα είναι φανατικοί παπικοί!

Η Ουνία είναι ίσως η χειρότερη επινόηση του Παπισμού, για να υποτάξει την Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού, στην εξουσία του «πρώτου», του «πάπα». Η ιστορική της πορεία είναι γεμάτη ανείπωτα εγκλήματα κατά της Εκκλησίας μας, που δεν έχουμε τη δυνατότητα να αναφέρουμε στο σχόλιό μας αυτό. Εκείνο που θα γνωρίζαμε στον αρθρογράφο είναι πως η Ουνία είναι τόσο ολέθριο σύμπτωμα στον παναιρετικό Παπισμό και τόσο επιζήμια για την Εκκλησία μας, ώστε «βάλτωσε» και αυτούς ακόμη τους θεολογικούς διαλόγους!

Και κάτι άλλο σημαντικό. Ο αρθρογράφος αγνοεί (ή θέλει να αγνοεί) πως οι ουνίτες στην Ουκρανία, όχι μόνο εμπλέκονται «σε εθνικιστικές παγίδες», αλλά πρωτοστάτησαν για τη χορήγηση της περιβόητης αυτοκεφαλίας στην «νέα εκκλησία», υπό τον «προκαθήμενο» Επιφάνιο, στο πρόσωπο του ουνίτη πρώην Προέδρου της χώρας Π. Ποροσένκο! Κι ακόμα διαβάσει τις δηλώσεις των ουνιτών της Ουκρανίας, αλλά και των ορθοδόξων σχισματικών, για «στενή συνεργασία», με «στόχο την ένωση των εκκλησιών», η οποία «μπορεί να ξεκινήσει στην Ουκρανία», για να διαπιστώσει κατά πόσον δεν πέφτουν «σε εθνικιστικές παγίδες»!

Αναφέρει ο αρθρογράφος πως ο «πάπας» Φραγκίσκος τόνισε στους ορθοδοξοφανείς παπικούς ουνίτες του, ότι κάνουν άσχημα όσοι «εμπλέκουν τη θρησκεία (με την πολιτική), η οποία εκ των πραγμάτων και σύμφωνα με την παράδοση δύο χιλιετιών της Εκκλησίας, δεν έχει καμία σχέση με την πολιτική»! Η υποκρισία του στο έπακρο! Ο άνθρωπος ο οποίος πιστεύει ότι ενσαρκώνει «όλες τις εξουσίες του κόσμου», (θρησκευτικές, πνευματικές, πολιτικές) στο πρόσωπό του και έχει θέσει την Εκκλησία υποπόδιο των ποδών του, ομιλεί ότι η θρησκεία δεν έχει σχέση με την πολιτική! Μάλιστα ψεύδεται και διαστρέφει την ιστορία, όταν λέει ότι αυτή είναι η παράδοση δύο χιλιετιών! Λάθος, η υποταγή της Εκκλησίας στην εξουσία των Φράγκων φεουδαρχών ανάγεται στη δεύτερη χιλιετία, αφότου αυτοί κατέλαβαν την Δυτική Εκκλησία το 1009! Το Βατικανό είναι κράτος, από το 1929, με «κονκορδάτο» του τότε φασιστικού καθεστώτος του δικτάτορα Μουσολίνι και ασκεί ταυτόχρονα με την «ιερατική» εξουσία και πολιτική! Πως λοιπόν δεν έχει η «θρησκεία του» σχέση με την πολιτική;

Κλείνοντας το σχόλιό μας, θα θέλαμε να εκφράσουμε τη λύπη μας, για το άρθρο του κ. Α. Ντελόπουλου, ο οποίος, ούτε λίγο ούτε πολύ, μας καλεί να πάρουμε «μαθήματα ορθόδοξου ήθους από τον πάπα Φραγκίσκο». Από τον αμετανόητο αιρεσιάρχη, ο οποίος κρατά στην εξουσιαστική του πλάνη τα εκατομμύρια των οπαδών του. Μας ζητά να γίνει δάσκαλός μας, να μας διδάξει ορθόδοξο ήθος, αυτός ο οποίος έχει ενσαρκώνει ένα άλλο «ήθος», ολότελα ξένο προς το ήθος των αγίων της Εκκλησίας μας. Ένα «ήθος», τόσο αντιχριστιανικό και ένα φρόνημα τόσο κοσμικό, ώστε ουδόλως διαφέρει από αυτό των «δυνατών», αυτού του κόσμου! Από αυτόν που φέρνει την κύρια ευθύνη για τα χιλιάδες θύματα παιδεραστίας σ' όλο τον κόσμο και την καταστρατήγηση των Κυριακών Εντολών και των Ιερών Κανόνων. Δεν μας χρειάζεται, λοιπόν, κανένα μάθημα ήθους από τους αιρεσιάρχες, διότι εμείς έχουμε τους δικούς μας δασκάλους, τους θεωμένους αγίους μας, να μας καθοδηγούν στον τελεολογικό μας προορισμό!

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
Εν Πειραιεί τη 11η Ιουλίου 2019

Πηγή: www.impantokratoros.gr